

Christian Tămaș

Visat núm. 15
(abril 2013)

per Xavier Mir i Oliveras

Christian Tămaș va néixer a Letca (Sălaj, Romania) el 1964. Es va llicenciar en llengua i literatura àrab l'any 1988 a la Universitat de Bucarest. Posteriorment, el 2006 va fer un màster en educació d'adults a la Universitat A. I. Cuza de Iași i el 2007 es va doctorar en filosofia en aquesta mateixa universitat amb la tesi «Estratègies de comunicació a l'Alcorà».

Des de l'any 2000 és conseller d'Humanitats a l'International Biographical Center de Cambridge. Entre els reconeixements públics més destacats, cal dir que ha guanyat el Premi de la Unió dels Escriptors de Romania i el Premi de Literatura «Naji Naaman» del Líban i que ha rebut la Medalla d'Or per l'excel·lència intel·lectual atorgada per la Casa del Poeta Peruà i la Universitat de Callao, a Lima (Perú).

Té una extensa obra publicada que inclou novel·la (*Cavalerul negru*, 1992; *Blestemul catharilor*, 1993; i *Labirint* 1995), narrativa breu (*Liniștea albă*, 2004) i assaig (*Trezirea la nemurire*, 1997; *Crize contemporane: disoluția sacrului*, 2003; *Crize contemporane: ofensiva islamului*, 2004; *Strategii de comunicare în Coran*, 2007; i *(E)L. Avatarurile unui articol hotărât*, 2012). També ha participat en nombroses obres col·lectives, ha escrit pròlegs i ha estat curador d'edicions. Com a traductor, té obra publicada de o a l'italià, l'àrab, l'espanyol, el francès, l'anglès, l'irlandès i el portuguès.

Pel que fa específicament al català, ha traduït tres volums de Carles Miralles: *Orașul cu platani* (*La ciutat dels plàtans*), *Dulci și aspre* (*D'aspra dolcesa*) i *Umbra zilei, ca de sînge* (*L'ombra dels dies roja*) i ha publicat el llibre de converses *Anotimpurile Barcelonei* (*Les estacions de Barcelona*) per al qual l'octubre de 2010 va rebre una borsa de l'Institut Ramon Llull. Allò que l'atreu de l'univers poètic de Carles Miralles, que considera complex, ampli i constant des del punt de vista de la substància i de la càrrega expressiva, és que amaga i revela una dimensió interior en la qual, més enllà del temps i de l'espai, ens podem trobar a nosaltres mateixos. És, diu, un univers on l'erudició i el permanent recurs als grans temes existencials anul·len les fronteres entre el real i l'imaginari.

La seva aproximació a la nostra llengua es produeix com a conseqüència de l'interès que, des de fa més de vint-i-cinc anys, li han suscitat les llengües romàniques. De fet, la considera una llengua de frontera (i no només, diu, en el sentit geogràfic) la influència de la qual sobre alguns idiomes o dialectes mediterranis (com ara el sard o el napolità) té una importància particular. L'ha apresada de manera autodidacta, usant un mètode propi que fa servir també amb els seus estudiants del Centre Cultural Àrab de Iași, on és professor de llengua àrab.